

J. Nee: Jeg frafalder Ordet.

Chr. Wedersen: Jeg skal ikke synderligt forlange denne Diskussion. Der er talt saa varmt, som der kan, for, at Finansloven skal forkastes, og som de erede Medlemmer vide, hører jeg til den Retning, som hylder disse politiske Betragtninger. Jeg er fuldstændig enig med de Herrer, der foreslaa at forkaste Loven, jeg er fuldstændig enig med dem i deres Hovedbetragtning; men naar man har foreslaaet at gjøre dette Skridt her, er jeg ikke enig i, at det skal gjøres paa dette Standpunkt. Jeg synes nemlig, at da vi nu have døiet — jeg vil bruge dette Ord — denne Samling i saa lang Tid og holdt saa længe ud, bør vi ogsaa lade den gaa hen i det Saab og den Kro, at den erede Regjering dog vil komme til en anden Betragtningssaaade af den politiske Stilling. Jeg antager, at det er en Selvfusselse og et Selvbedrag, som den erede Regjering har gjort sig skyldig i, naar den forklarer og fortolker Folkethingets Mistillidsadresse, sammenholdt med Landsthingets Tillidsadresse, paa den Maade, at den siger, at den dog, naar Alt kommer til Alt, har Folkets Tillid og Hans Majestæts Tillid og derfor bliver siddende. Det er det Raionnement, som de Herrer ere komne med i deres Svar paa Folkethingets Adresse; men jeg paastaar, at det absolut maa være et Selvbedrag og en Selvfusselse, som de Herrer gjøre sig skyldige i. Jeg har bestandigt holdt fast ved det Saab, at dersom vi nu lod denne Samling gaa roligt hen og gav dem Finansloven, saa at de kunde regjere med den uden mindste Bryderi, og vi saa gik hjem, vilde de sige til sig selv: Det Svar, vi have givet Folkethinget, er ikke moralsk fuldt berettiget; thi hvordan man end vender og dreier det, er det soleklart, at de Herrer ikke have Folkets Tillid, men Folkets Mistillid, og det er den Mistillid, som Folket har og den Mistillid, som de høie Herrer vise Folkets Repræsentanter, der er Skyld i den nuværende Situation. Nu er det ganske rigtig, at vi have den Udvei, som her foreslaas, at vi kunne negte Finansloven. Denne Veie kunne vi gaa, men, som sagt, jeg vil ikke være med til dette Skridt. Jeg vil ligesom min erede Nabo her til Venstre (Sens Jensen) hellere gaa hjem og lade de høie Herrer sidde, indtil de ved rolig Selvbetraktning af deres Gjæringer komme til at sige til sig selv: Vi bør vige Madsen. Jeg tror, at dette vil være det Heldigste, men jeg skal, som sagt, ikke bebrejde dem, der ville negte Finansloven, Noget. Det er kun min Opfattelse af Sagen og min Overbevisning, at Stillingen byder mig at sige Ja til Finansloven, men jeg siger, som min erede Sideemand til Venstre, at have de Herrer ikke siden veget Madsen, have de ikke sagt til Hans Majestæt Kongen: Vi kunne ikke længere styre og lede Lovgivningsgjærringen i en for Folket og Landet heldbringende Retning, saa er det min Hensigt, at

det Skridt, man nu vil gjøre, vil jeg være med til at gjøre til Efteraaret, dersom jeg ellers da skulde indtage denne Mads. Jeg vil da sige, negte den Finanslov, som Regjeringen foreslaar; men her er det ikke Regjeringens Finanslov, der foreligger, det er vor egen, saaledes som vi have lavet den, og saaledes som vi have tilbudt Regjeringen den, og at negte den nu, synes jeg, at vi skulde lade være at gjøre. Det er muligt, at de Herrer, der have foreslaaet dette Skridt, have Net, det er muligt, at de ville seire ved Afstemningen, men jeg kan ikke forvare at være med til at negte Finansloven.

Tange: Jeg har allerede een Gang motiveret min Stilling i Dag, og jeg skulde derfor ikke have taget Ordet igjen, hvis der ikke var faldet nogle Ytringer fra det erede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds (Lermansen), som jeg anser mig forpligtet til at svare nogle Ord paa. Det erede Medlem talte om, at Finanslovens Negtelse var det allerdyreste Middel, som kun maatte bruges i yderste Nødstilfælde, og deri kan jeg tildels være enig med ham; Spørgsmaalet er kun, under hvilken Form og paa hvilken Maade man negter den. Det gjør en Forskjel, forekommer det mig, dersom vi negtede Finansloven og derved berøvede Regjeringen ethvert Middel til at føre Styrelsen videre, hvortil vi jo nu have bevilget Midler til at føre Regjeringen yderligere i 2 Maanedes. Den erede Finansminister kom til at sige, at Finanslovens Negtelse var at ligne med et tvæagget Sværd, som vendte sig og gjennemborede den, som brugte det, og det erede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds førte Sagen videre, idet han sagde, at naar den, som havde draget Sværdet, ikke magtede at føre det, vendte det sig og gjennemborede ham selv, idet det altid fordrede Blod. Jeg havde kunnet vente denne Signelse anvendt fra den erede Finansministers Side i Følge hans Stilling til og Betragtning af Grundloven, men jeg havde ikke ventet denne Betragtning gjort gjældende fra det erede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds. Dersom man skulde føre denne Signelse videre, saa hører der noget Mere til, som jeg skal tillade mig at nævne. I det gamle Sagn, som omhandler dette blodtørstige Sværd, hedder det, at dette Sværd var smedet af de onde Magter og hærdet i Gift. Jeg tror ikke, at denne Signelse kan være tjenlig til at blive anvendt paa nogen Bestemmelse i vor Grundlov, og jeg havde derfor ikke ventet, at det erede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds, som selv saa ivrig har været med til at kæmpe for denne Grundlov — og den Bestemmelse vi her tale om, er jo en Bestemmelse, som er gaaet over fra 5te Junigrundloven til den reviderede Grundlov — vilde have anvendt en saa upassende Signelse paa denne Grundlovsbestemmelse. Det erede Medlem sagde end-